

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **R. P.,** zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011, č. j. 7 A 38/2011 - 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 5760 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 12. 2010, č. j. S-MHMP 1018509/2010, podle § 90 odst. 4 správního řádu zrušil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. P12-30610/2010-OED (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně"), a řízení zastavil. Předmětem řízení bylo zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobkyně a jejího syna L. P. (§ 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, ve znění pozdějších předpisů) na adrese K. 3039/16, P. X. Tuto žádost podalo dne 1. 9. 2010 Družstvo 3039, se sídlem tamtéž. Žalovaný však zjistil, že již v době podání žádosti družstvo nebylo vlastníkem bytového domu, k němuž se váže údaj o místu trvalého

pobytu, ani bytu č. 24, který žalobkyně obývala. Z toho dovodil, že družstvo nebylo oprávněným subjektem k podání takové žádosti. Tuto skutečnost měl přitom zjistit správní orgán prvního stupně a řízení měl podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavit, neboť žádost družstva byla zjevně právně nepřípustná. Žalovaný dále dodal, že od 8. 12. 2008 je vlastníkem bytu č. 24 v budově č. p. 3039/16, P. X, Ing. S. Č., a proto žádost o zrušení údaje o místu trvalého pobytu může podat on. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a řízení zastavil.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 3. 2011, č. j. 7 A 38/2011 - 10, odmítl žalobu napadající uvedené rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného, které zrušilo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení zastavilo. Takové rozhodnutí přitom není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), neboť není způsobilé zasáhnout práva žalobkyně. Soud odkázal na závěry judikatury představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 As 35/2004 - 56. Ačkoliv uvedený rozsudek řešil situaci, kdy prvostupňové správní rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, podle soudu lze přijmout jeho závěry i na nyní posuzovanou situaci, tedy že nejde o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a že takové rozhodnutí je ze soudního přezkoumání vyloučeno podle § 70 písm. a) s. ř. s. K tomu soud dodal, že žalovaný zastavil řízení, které bylo vedeno v neprospěch žalobkyně. Její postavení je proto výhodnější, neboť má jistotu, že v řízení nelze pokračovat a nebude ukončeno vydáním rozhodnutí o věci samé. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Ve včas podané a ustanovenou advokátkou posléze doplněné kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") namítla, že soud měl nařídit jednání, neboť na tom trvala. Dále poukázala na to, že již správní orgán prvního stupně měl před vydáním rozhodnutí zkoumat, zda je družstvo oprávněným subjektem k podání žádosti o zrušení údaje o místu trvalého pobytu. V opačném případě měl řízení zastavit. V důsledku tohoto pochybení jí vznikly zbytečné náklady. Dále stěžovatelka namítla, že rozhodnutí žalovaného zasahuje do jejích práv tím, že se v něm uvádí, kdo je oprávněn podat žádost o zrušení údaje o místu trvalého pobytu. Byl to právě Ing. S. Č., který podal družstvu podnět k podání takové žádosti, což měl soud prověřit. Stěžovatelka rovněž vyjádřila nesouhlas s tím, jaká judikatura byla soudem na její případ aplikována. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011, č. j. 7 A 38/2011 - 10, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným usnesením soudu o odmítnutí žaloby. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka jako důvod kasační stížnosti uplatňuje § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatelka důvodnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto žaloba jej napadající neměla být odmítnuta, nýbrž meritorně projednána.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle Nejvyššího správního soudu v případě, kdy soud odmítá žalobu, je přezkoumání rozhodnutí soudu omezeno na to, zda pro odmítnutí byly či nebyly splněny zákonem vyžadované podmínky. Z toho důvodu se nelze zabývat námitkami, které jsou svou povahou námitkami věcnými.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadené usnesení Městského soudu v Praze shledal správným a zákonným. Se stěžovatelkou lze souhlasit potud, že soudem zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neřeší přímo situaci daného případu, nicméně Městský soud v Praze odůvodnil, proč uvedené rozhodnutí aplikoval a jaké závěry z něho dovodil. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že je nepřípustná žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým se zrušuje prvostupňové rozhodnutí a věc se vrací prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí, na což se vztahoval uvedený judikát. Stejně tak je podle Městského soudu v Praze nepřípustná žaloba v případě, kdy žalovaný zrušuje napadené prvostupňové rozhodnutí a řízení zastavuje. Určující však je správný závěr Městského soudu v Praze, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného vydané podle § 90 odst. 4 správního řádu, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a řízení bylo zastaveno, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle závěru napadeného usnesení totiž stěžovatelka není rozhodnutím žalovaného dotčena na svých právech.

K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že věc byla posuzována veřejnou správou a sama veřejná správa dospěla k závěru, že rozhodování o zrušení údaje o místu trvalého pobytu stěžovatelky a jejího syna jí za daných okolností (podání žádosti neoprávněným subjektem) nepřísluší. Své pochybení tak veřejná správa sama napravila. Mimo to, jak správně poznamenal Městský soud v Praze, je takový postup pro stěžovatelku výhodný. Stěžovatelka má nepochybně pravdu v tom, že již správní orgán prvního stupně měl zjistit všechny rozhodné skutečnosti a byla-li žádost podána neoprávněným subjektem, řízení měl zastavit. Nicméně, jak je uvedeno shora, tato nesprávnost byla napravena v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného podle § 90 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se závěrem stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť uvádí, kdo je vlastníkem bytové jednotky č. 24 v domě č. p. 3039, tedy, kdo je oprávněn podat žádost o zrušení údaje o místu trvalého pobytu. Podle Nejvyššího správního soudu uvedení této skutečnosti v odůvodnění rozhodnutí žalovaného má pouze povahu konstatování a nezakládá přímo Ing. S. Č. právo podat takovou žádost, neboť tuto možnost získal již okamžikem nabytí vlastnického práva k předmětné bytové jednotce a nezávisle na rozhodnutí žalovaného. Tím, že žalovaný uvedl, kdo je vlastníkem bytové jednotky a kdo tedy může podat takovou žádost, toliko demonstroval fakt, že takové právo nesvědčilo družstvu. Pro účely

posuzované věci bylo totiž podstatné, že družstvo ke dni podání žádosti o zrušení údaje o místu trvalého pobytu vlastníkem bytové jednotky nebylo, a proto mu právo podat takovou žádost nesvědčilo. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Městský soud v Praze nepochybil, když žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. Za této situace nebylo namístě nařizovat jednání soudu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2011, č. j. 4 As 25/2012 - 31, ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výši odměny a náhrady hotových výdajů advokátky soud stanovil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientkou dne 17. 5. 2012 včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 5. 2012, a dále za dva režijní paušály; tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem 4800 Kč. Jelikož advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se o tuto daň odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Částka daně pak činí 20 %, což je 960 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů advokátky činí 5760 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu